

tage i Præcisionsmaalinge langs Kysterne. Deres Præcisionsmaalinge gaa til Abenraa, og de ville fortsætte dem til den danske Grændse, naar vi saa ville fortsætte Maalingerne fra Grændsen videre. Det er af den Slags Arbejder, vi ikke kunne undslaa os for. Der vil vel ikke være Tale om store Udgifter til næste Aar, hverken til den nye Grundlinies Udmaaling i Sylland eller til disse Præcisionsmaalinge — det vil kun være forberedende Arbejder, der ville koste nogle Hundrede Kr. — men jeg skal slutte, som jeg begyndte, med at sige, at de 6,000 Kr. kunne ikke undværes til disse Arbejder, som jo ikke alene have Betydning for os, men have en almindelig europæisk Betydning. De kunne hverken undværes til næste Aar eller de paafølgende Aar; der vil snarere være al Anledning til i senere Aar at søge Summen forhøjet. Det næste Forslag om Udgifterne ved almindelig Forberedelsesexamen skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg beklager, at det ærede Udvalgs Flertal ikke i denne Sag har villet slutte sig til Ministeriet, som jeg tror ikke der har fordret Andet, end hvad der i og for sig er korrekt, at Udgiften til en Examen som almindelig Forberedelsesexamen, der ikke vedkommer de lærde Skoler, afholdes af Staten og ikke af det lærde Skolevæsens Budget. Imidlertid, det er ikke nogen Sag af stor Betydning eller Vigtighed. Hvad Børnehjemmene angaar, beklager jeg ligeledes meget, at man hverken vil give Forhøielse til Børnehjemmet paa Bodrofsvej, som jeg tror har vist sig særlig udmærket ityret, eller til Børnehjemmet i Roskilde, som efter Alt, hvad der foreligger, ogsaa synes baade værdigt og trængende til den Understøttelse, der forlanges. Ministeriet har overfor disse Børnehjem gjort, hvad det kunde; det har gennem Skoledirektionerne forlangt Oplysninger om de Børnehjem rundt omkring i Landet, der hidtil have faaet Understøttelse, og ifølge disse Oplysninger ere Forlangenderne paa Finantsloven stillede. Mere er jeg ikke istand til at gjøre overfor dette Spørgsmaal, saa meget mere som det ærede Udvalg ofte har slaaet paa, at man overfor Børnehjemmene skulde tage Skeen i en anden Haand, men bestemte Forslag eller blot bestemte Antydninger om, i hvilken Retning man skulde gaa, ere ikke fremkomne fra Udvalgets Side. Jeg tror, at man vel kan sige, at fra et strengt nationaløkonomisk Principstandpunkt, som man imidlertid nutildags har forladt eller er i Begreb med at forlade paa de fleste Punkter, er det en Feil, at Staten i det Hele understøtter disse Hjem, men ser man bort derfra og kun hen til den

Nytte, disse Børnehjem gjøre, tror jeg virkelig, man maa sige, at de Penge, der anvendes derpaa, ere vel anvendte, selv om det i enkelte Tilfælde kan siges, at en Kommune derigjennem faar en indirekte Understøttelse af Staten, som den egentlig ikke burde have. Det er en Ubehagelighed ved saadanne Understøttelser, som egentlig ikke godt kan undgaa. Jeg maa imidlertid som sagt ganske henstille til Thinget, om man vil standse paa den Vej, man er slaaet ind paa overfor disse Hjem, eller ikke. Hvad dansk Lærereforening angaar, er det ganske rigtigt, som den ærede Ordfører bemærkede, at Flertallet, første Gang denne Bevilling fremkom, forøvrigt foranlediget ved et Andragende fra Lærereforeningen, ønskede, at Bevillingen ikke skulde knyttes uopløselig til Foreningen. Det blev ogsaa for saa vidt efterkommet, som Texten i Finantsloven blev forandret, og hvis jeg ikke hukter feil, blev heller ikke hele Udgiften det første Aar anvendt gennem Lærereforeningen. Det tør jeg imidlertid ikke paastaa bestemt; men hvad jeg derimod tør paastaa, er, at efter nøie Overveielse ser jeg ikke, hvorledes jeg skulde kunne faae denne Bevilling anvendt paa en fornuftig og frugtbar Maade, naar jeg ikke vil benytte en saadan Forening som den nu en Gang bestaaende Lærereforening. Jeg tror, at den Maade, hvorpaa denne Bevilling hidtil har været brugt, har gjort ikke ringe Nytte, og at det vil være urigtigt nu at standse. Dermed vil jeg ikke sige, at det skal være en evig staaende Bevilling — det være langt fra — men jeg tror, at det ialtfald er noget for tidligt nu at standse. Hvad de nærmere Detailler af Realiteten angaar, skal jeg henvisse til, hvad det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) har udtalt. At man ikke vil bevilge Feriekursus for Gymnasitilærere, beklager jeg. Jeg forstod oprigtig talt ikke, hvad det var for Betingelser, den ærede Ordfører vilde stille, for at det kunde blive muligt at faae Tilskudet til Kobberstiksamlingens Forøgelse. Det kan jo ikke være den ærede Ordførers Mening, at hvert Aar skulde Ministeren komme til det høie Finantsudvalg og sige til det: Der findes det og det Kobberstik i det og det Land, og der skal være en Auktion til den og den Tid, og nu ville vi gjerne have en Bevilling. Paa den Maade kan den Slags Tilskud ikke bevilges. Det er en given Sag, at Kobberstik fordyres Aar for Aar; de gamle gode Kobberstik blive dyrere. Man kan almindeligvis jelden faae dem underhaanden, men maa henvende sig til større Auktioner i Udlandet. Det er urimeligt dyrt at kjøbe endog ganske smaa Kobberstik, naar de ere af store Meistre. Det er derfor